

ЩОДЕННИК ПОКОЇВКИ

ЛОРЕТ
ЕНН ВАЙТ

ЩОДЕННИК ПОКОЇВКИ

Роман

З англійської переклала *Наталія Гоїн*

Львів
Видавництво Старого Лева
2025

УДК 821.111(71)-31
В 14

Text copyright © 2023 by Cheakamus House Publishing
All rights reserved

Лорет Енн Вайт

В 14 Щоденник покоївки [Текст] : роман / Лорет Енн Вайт; переклад з англ. Наталії Гоїн. — Львів : Видавництво Старого Лева, 2025. — 520 с.

ISBN 978-966-448-438-8

Кіт Дарлінг — покоївка, «дівчина-невидимка», що полюбляє по-копирсатися в речах і життях заможних клієнтів. Це хобі цілком невинне, аж доки вона дізнається таємницю настільки темну, що може зруйнувати життя заможної пари, яка чекає на первістка. Несподівано Кіт стає небезпечною для подружжя. А подружжя, яке готове на все, щоби зберегти свою таємницю, стає небезпечним для Кіт.

Коли поліціантка з відділу вбивств Меллорі Ван Альст прибуває на виклик до розкішного будинку на березі океану, вона виявляє сліди такого кривавого й жорстокого нападу, що аж не віриться, чи жертва може бути досі жива. Але тіла немає. Власники будинку зникли, і їхня покоївка зникла теж. Коли Мел починає розкривати загадковий злочин, то розуміє, що все не так, як здається на перший погляд. І ніхто не може втекти від свого минулого...

УДК 821.111(71)-31

© Лорет Енн Вайт, текст, 2023
© Наталія Гоїн, переклад, 2025
© Оксана Йориш, обкладинка, 2025
© Видавництво Старого Лева,
українське видання, 2025

ISBN 978-966-448-438-8 (укр.)

ISBN 9781542034456 (англ.)

Усі права застережено

*Присвячується Марлін і Сідові:
дякую, що терпіли нас із Гадсоном упродовж
буремного запального літа. Люблю вас обох.*

ЯК УСЕ ЗАКІНЧУЄТЬСЯ

Вона повільно переходить від сну до свідомості. Її пронизує уламок упізнавання: ні, це не сон. Вона не у своєму ліжку. Не у безпеці. Наростає паніка. Де вона? Намагається ковтнути слину, та в роті пересохло. У дальній частині горла відчутний незнайомий смак. Її тілом іще різкіше струшує від усвідомлення: Кров! Це смак крові. Її подих пришвидшується. Вона робить спробу поворухнути головою, проте не може. Шорстка волога тканина закриває їй обличчя. Вона в пастці, руки міцно притиснуті до тіла. Вона починає відчувати біль. Нестерпний біль. У плечах. У ребрах. У животі. Поміж стегнами. Біль гупає в її черепі. Її венами розливається адреналін, і вона широко розплющує очі. Проте нічого не бачить. Її мозок облизує паніка. Вона розкриває рота, щоби крикнути, але звук приглушений.

Що це? Де я?

Зосередься, зосередься. Паніка вбиває. Треба думати. Спробуй згадати.

Але мозок затуманився. Вона намагається відшукати ниточку розуміння, силкується зосередитися на

відчуттях. Холод — її ноги дуже холодні. Вона ворухить великими пальцями. Відчуває повітря. У неї босі ноги? Ні, лишень одна. На другій є взуття. Її поранено. Здається, серйозно. До її млявого мозку просочується невиразний спогад: вона від когось відбивається, її тримають. На неї жорстоко напали — в неї є таке відчуття. Приголомшення, безсилля. Тоді поранили. А зараз її у щось загорнули і кудись переміщують. Її підкидає. Вона відчуває вібрації. Невже це звук двигуна? Автівка? Так, вона в якомусь транспорті. Вона розпізнає голоси. З переднього сидіння. Вона лежить на задньому. Голоси... Вони видаються гарячковими... Вони сваряться. На тлі голосів неголосно лунає музика. В автівці грає радіо. Вона точно в автівці... Вони кудись її везуть.

Вона чує слова. «Викинути... Сама винна... Сама напросилася. Не можемо звинувачувати...»

Вона знову провалюється в чорноту. Цього разу — цілковиту.

МОВЧАЗНІ СВІДКИ

31 жовтня 2019 року. Четвер

23:57. Гелловінська ніч. Темно. Водою стелиться густа імла, невпинно мжичить, а срібний «мерседес майбах» із двома пасажирами звертає на багнисту дорогу, що веде до покинутого зерносковища. У світлі фар, яке вихоплює з темряви основи старих резервуарів, виблискують дощові краплі. Седан перетинає колію та, підстрибуючи, котить вибоїстою дорогою, що тягнеться паралельно до краю океанської затоки. «Мерседес» зупиняється в густих сутінках під мостом, який, вигнувшись над затокою, з'єднує Норт-Шор із Ванкувером. Фари гаснуть. Усе довкола почорніло, мерехтить лише затягнуте туманом місто по інший бік води.

Тут пасажири почуваються у безпеці: вони захищені, закриті від світу в м'якому шкіряному салоні й у теплі розкішного седану. Вгорі на мості неголосно гуркочуть інші автівки, той звук час до часу переривається ритмічним брязкотом, коли шини наїжджають на металеві стики.

Чоловік із жінкою не гають часу на милування тим, як прибій чорнилом вихриється біля доку старого зерно-сховища. Їхнє збудження сягнуло рівня лихоманки. Усе почалось уранці — та їхня невеличка гра — за сніданковою зустріччю, коли її литка в панчосі притислася під столом до його штанини, поки вони спокійнісінько обговорювали правову стратегію з міськими чиновниками. Бажання наростало впродовж подальшого обговорення судового процесу на високому рівні й далі за обідом. Воно дійшло апогею на вкраденому за дверима чоловічої вбиральні поцілунку. Обое знали, що скінчиться саме так — шаленим сексом у її автівці в якомусь сумнівному місці. Ця парочка залежна саме від передчуття. Небезпеки. Ризику. Вони обое одружені з іншими людьми. Він є членом Законодавчих зборів провінції. Вона першокласна міська адвокатка. Обое мають дітей.

Вони завжди вибирають схожі місця. Щось промислове. Вогке. Покинуте. Позначене графіті, засмічене уламками міста. Неприємне, проте й чарівне — в якомусь непристойному сенсі. Така вже в них примха: чинити перелюб на тлі занедбаності. Протиставляти свої розкіш, розум, багатство та високе становище цим піщаним урбаністичним полотнам — це підігріває їхню пристрасть. Наповнює їх почуттям влади. Додає їхній інтрижці зернистості нуарного фільму, що підживлює плотське задоволення.

Вона скидає човники *Ralph Lauren*, водночас смикаючи його червону краватку, вовтузиться з його